

בעזהש"ת

שיעור בספח"ק
תורת המגיד
ראש השנה (א)

מפי הגה"ח
רבי אברהם מרדכי אלתר שליט"א

נמסר בביתח"ס זכרון אברהם - בארא פארק
יום א' נצו"י תשפ"ה

בענין חשיבות אמירת פסוקי דזמרה
במתינות ובכוונה גדולה בראש השנה

לקבלת הגליון בדוא"ל ולכל שאלה /
הערה על השיעורים ולענייני הפצה
ו/או לשאלות נוספות אל מ' הגה"ח
רא"מ אלתר שליט"א בחסידות ודרכי
העבודה

ניתן לשלוח לכתובת המערכת
de422144@gmail.com

או בפקס - 077-3181588

~*~

חדש! ניתן לשמוע את השיעורים
השבועיים גם בקו דברי אמת ואמונה
בשלוחה 3

ארץ ישראל - 5265*
(או 02-5011430)

ארה"ב 9186-329-518

אירופה 84-9004-3303-44

בשלוחה ייעודית זו מופיעים גם שאר
שיעורי הרב שליט"א בספרי פרי הארץ,
תומר דבורה, שער היחוד והאמונה,
ושיעורים נוספים למועדים ונושאים
שונים

~*~

עימוד ועיצוב:
"ואנהו"
05331.05646

זכות הפצת תורה וחסידות מוקדשת

לזכות להמליך מלכות קודשא בריך הוא
בעולמו מתוך הכנעה ושמחה יחד עם כל
כלל ישראל
ושנוזבה לקיום היעוד של וידע כל פעול כי
אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו
בגאולה שלימה בחסד ורחמים מתוך תשובה
מאהבה
להכתב ולהחתם בספרן של צדיקים לאלתר
לחיים טובים
בטוב הנגלה והנראה

**יחד נתחזק בעד עמינו
ונמליך את בודא כל עולמים עלינו
ונזכה בצוותא לשנה טובה ומתוקה**

תוכן הענינים

המעלה וההתחדשות שבתפלות שמונה עשרה בראש השנה.....	ג
התעוררות לומר בראש השנה פסוקי דזמרה במתינות ובכוונה.....	ה
מי שאין לו מפתחות חיצונים איך יכנס בחדרים הפנימים.....	ה
המקטרגים מונעים ומבדילים התפלות ובוה מזכירים את עוונות האדם.....	ז
באמירת פרשת הקרבנות מתכפרים החטאים.....	ז
פסוקי דזמרה - מזמור הקליפות.....	ח
פסוקי דזמרה מעבירים פנים של זעם.....	יב
ענין מיתוק הדין.....	יג

השיעור השבועי בספה"ק תורת המגיד לראש השנה ח"ב
 יתקיים אי"ה במוצש"ק סליחות הבעל"ט פר' נצו"י
 בשעה 23:20 בהיכל הטישים שבביהמ"ד פני מנחם
 רחוב יוסף זיו 3 ירושלים

-- השיעור בלה"ק --

שיעור בספר תורת המגיד ראש השנה

בענין חשיבות אמירת פסוקי דזמרה במתינות ובכוונה גדולה בראש השנה

(ממריין) [משברין או: ממרקין] הלכות, ומוזה נתעורר לחם הכוונה, פחד הדין גורם לאדם שיתפלל ויבקש בשמונה עשרה בכוונה יתירה.

ומבין שהזכיר המגיד לעיל 'בכוונה גדולה כל אחד ואחד לפי השגתו', נראה שיש בזה עומק יותר, שלא רק בנוסח השמונה עשרה יש התחדשות, אלא יש שינויים בתפלת שמונה עשרה בבחינות עליונים, ושינויים אלו מתחילים כבר מתחילת ברכת שמונה עשרה, וכידוע שהכוונות הפנימיות של תפלת שמונה עשרה של ימים נוראים שונים מהכוונות הפנימיות של שמונה עשרה של שאר ימות השנה, וכל אחד לפי השגתו מרגיש השינוי שבתפלת שמונה עשרה של ראש השנה.

ובמ"ש במ"א (מלכות הוי"ה, עמ' 1) שגם בחלק הפשט של התורה יש מקור לכך שהתפלות של ראש השנה שונים לגמרי מתפלות שאר ימות השנה, וגם ברכות אבות וגבורות שאומרים כמעט בשווה לשאר ימות השנה, אף על פי כן שונים הם בראש השנה משאר ימות השנה. והוא, שכאשר הברייתא (ר"ה ג:) מבארת את המקורות לכך שאומרים מלכיות זכרונות ושופרות, מקדימה היא 'מנין שאומרים אבות, שנאמר (מלכים כט ב) 'הבו לה' בני אלים', ומנין שאומרים גבורות,

המעלה וההתחדשות שבתפלות שמונה עשרה בראש השנה

רמז הפסוק (מלכים פ"א, ד) 'תקעו בחודש שופר בכנס ליום חגיגו'. אפשר שרומזו על כל בני ישראל המתפללים בראש השנה. והנה מנהג המון העם להתפלל התפילות של עמידה, תפלת שמונה עשרה, מלה במלה ובכוונה גדולה כל אחד ואחד לפי השגתו, יש הרבה השגות בשמונה עשרה של ראש השנה, ובזה גופא הרבה מדרגות, וכל אחד ואחד מתפלל תפלות שמונה עשרה של ראש השנה בכוונה גדולה לפי השגתו ומדרגתו, ועיניו ולבו רק אל הרנה ואל התפילה, הוא נמצא בתוך התפלה בכל מוחו ומחשבתו, ולא אל דבר אחר איזה מחשבה וזה חס ושלום, מפני שהתפילות של ראש השנה הם חדשים אצלו, ואידי דחביבי ליה יחיב דעתיה, מחמת הנעימות של החידוש שבזה הוא שם דעתו בזה, והחידוש הוא החל מהברכה הראשונה, שמתחילים להוסיף בה זכרנו לחיים, ולאחר מכן בברכה שניה מי כמוך, ובברכה שלישית כבר מוסיפים הרבה, לדור ודור וכו' וכל ה-ובכן, והשינוי והחידוש שבתפלה גורם לאדם לכוין יותר מתפלות שמונה עשרה של שאר ימות השנה. ומה גם, מפני פחד הדין והתעוררות התפילות שהם

מוסיף לספר בשבחו של מקום ובהנך שלש דמלכיות זכרונות ושופרות לחוד סגי, משום הכי אשמעינן הכא דאפילו הכי צריך להזכיר אותן שלש ראשונות, כיון שכבר נתיסדו בכל תפלות (עא) השנה מההוא קרא דהבו לה' בני אלים, עכ"ל. ומאחר שיש פסוקים מיוחדים שמהם למדים שאומרים אבות וגבורות וקדושת השם ברה"ה, מובן מכך שהם בחינה אחרת ונעלית יותר, מברכות אלו בשאר ימות השנה.

וזהו מה שבחזרת הש"ץ מנגנים ומסלסים כבר מתחילת ברכה ראשונה, ולכאורה מה נשתנה מברכה זו הנאמרת בכל ימות השנה, אלא שנשתנה ונשתנה, זהו ברכה ראשונה של שמונה עשרה של ראש השנה, וכידוע שהניגונים וסלסולים אלו מכוונים על פי כוונות פנימיות. ומובן שיש התחדשות גדולה בתפלת שמונה עשרה דראש השנה.

[והאמת] שיש גם כוונות פשוטות בניגונים אלו, וכמ"ש במ"א (ע"ט ע"ח) ששמעתי מהרה"ח שאול בורזיקובסקי שליט"א, שהיה בעל תפלה בימים הנוראים בבית מדרש גור, כוונה מאד מעניינת הטמונה במנגינות אלו, והוא, מה שבסלסול התנועות אין מבדילים בין תיבות 'אלקי אברהם' ואין מבדילים בין תיבות 'ואלקי יעקב', אולם מבדילים בין תיבות 'אלקי' ותיבות 'צחק'. [כן הוא מנהג גור, ובררתי ושמעתי שכן הוא בעוד מקומות, ואינו יודע אם כן הוא מנהג כולם], וביאר בשם מי, שזהו על פי דברי הגמרא (שם פט): 'לעתידי לבא יאמר לו הקדוש

שנאמר (ע"ט) 'הבו לה' כבוד ועוז', ומניין שאומרים קדושות, שנאמר (ע"ט פסוק ג) 'הבו לה' כבוד שמו השתחוו לה' בהדרת קדש', ורק לאחר מכן ממשיכה הברייטא 'ומניין שאומרים מלכיות זכרונות ושופרות'.

וכתב בפני יהושע (ע"ט), וז"ל: 'יש לתמוה כיון דהכא בהך ברייתא לא איירי אלא בברכות התפלה של ראש השנה שאומר תשע, א"כ מאי קאמר הכא מניין שאומרים אבות וגבורות וקדושות, שהרי הנך שלש ברכות אומרים אותו לעולם בין בחול בין בשבת בין ביום טוב כדאיתא בברייטא במסכת מגילה (י"ט) דתיקן שמעון הפקולי תקנה מהאי קרא גופא דמייתי הכא הבו לה' בני אלים, וא"כ אמאי צריך הכא לאתויי הנך ברכות לענין ראש השנה, דמילתא דפשיטא היא דשלש ראשונות ושלש אחרונות אין משתנין לעולם. ונראה לענ"ד ליישב משום דבברכות פרק אין עומדין (לז) אמרין דהנך שלש ראשונות הם סיפור שבחו של מקום, ובמגילה בהך ברייתא שהבאתי מסיק התם מכאן ואילך אסור לספר בשבחו של מקום ומפיק לה מקרא דכתיב (מל"ט ק"ג) 'מי ימלא גבורות ה' ישמיע כל תהלתו', ולכאורה פשטא דקרא משמע דאין איסור אלא בהנך ברכות שהן שבחו של מקום. ואם כן לפי זה סלקא דעתך אמינא, דכיון דבראש השנה מזכירין מלכיות זכרונות ושופרות מהנך קראי דמייתי הכא, ואותן הברכות הם סיפור שבחו של מקום, א"כ יש סברא לומר דשוב אין להזכיר אבות וגבורות וקדושות, דאם כן

בה, כי זה כבר 'תקעו' ונגמר בלבם שצריכין כוונה גדולה, חדא מפני שהוא חדש, כמרומו בתיבת 'בחדוש', תפילה של פרקים דיוטגמא חדשה החביבה, ועוד שהוא 'שופר', כמו שאמרו ר"ל (ר"ס טו ב) שופר כיון דלזכרון הוא כלפני ולפנים דמי, ובוודאי תתעוררו מעצמכם לכון בכוונה עצומה - בכדי שיעלה זכרונכם לפני לטובה, כי מי הוא הכסיל והבער חסר לב, אשר הוא יודע כי היום יעמוד במשפט הגדול והנורא לפניו יתברך, ויחשה וישתוק ולא יתחנן על נפשו ונפש בניו ובני ביתו אשר הם תלויים בו, ולפי מעשיו ידונו הם, כי בוודאי יעשה כל יכולתו בכל כוחו ויתפלל ביתר שאת ויתר עוז בכדי שישפירו ויתנאו דבריו לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. 'שופר' מלשון שיפור, שמחת הדין הוא מחפש לשפר ולייפות דיבוריו לפני ה'. וזהו 'בחדוש שופר'.

אבל בזה אני מזהיר אתכם, בשאר התפילות ותחנונים וקרבנות ופסוקי דזמרה וקריאת שמע וברכותיה, שאתם דשים אותם בעקב, והם עומדים ברומם של עולם, כל אחד ואחד בפני עצמו הוא שלם ועליון ונישא מאוד, הן קרבנות הן פסוקי דזמרה הן בקריאת שמע והן בברכותיה, ואתם אומרים נואש לתפילות אלו.

מי שאין לו מפתחות היצונים איך

יכנס בחדדים הפנימים

כי עיקר מנמותיהם לתפילה העמידה, אבל אתם טועים ומכוכים בזה. הגם

ברוך הוא לאברהם, בניך חטאו לי, אמר לפניו רבנו של עולם ימחו על קדושת שמך, אמר אימר ליה ליעקב וכו' בניך חטאו, אמר לפניו רבנו של עולם ימחו על קדושת שמך וכו', אמר לו ליצחק בניך חטאו לי, אמר לפניו רבנו של עולם בני ולא בניך וכו', ועוד, כמה חטאו, כמה שנותיו של אדם שבעים שנה, דל עשרין דלא ענשת עליהו פשו להו חמשין, דל עשרין וחמשה דלילותא פשו להו עשרין וחמשה, דל תרתי סרי ופלגא דצלווי ומיכל ודבית הכסא פשו להו תרתי סרי ופלגא, אם אתה סובל את כולם מוטב ואם לאו פלגא עלי ופלגא עליך, לכן מחלקים את תיבת 'אלקי' מתיבת 'יצחק' לרמז על כך שחצי על הקב"ה חצי על יצחק. עכ"ד].

התעוררות לזמור בראש השנה פסוקי

דזמרה במתינות ובכוונה

אבל לא כן התפילות שלפני עמידה, כמו פסוקי דזמרה ויוצר אור, שבהם הורגלו כל השנה והם לפניכם דיוטגמא ישנה כפתק ישן, שהוא אצל האדם כשאר ימות השנה, ולא יחיי דעתם עליהו, כאשר דשו בה כל השנה במרוצה כאשר הולך על גבי גחלים ובלי כוונה כלל, האדם שנמצא על גבי גחלים הוא רץ במהירות כי אינו רוצה להישאר במקום אחד שלא ישרף, וכמו כן אומרים בראש השנה במהירות ובריצה את פסוקי דזמרה כרגילותם במשך כל השנה.

ולזה הזהיר ואמר, 'תקעו בחדוש שופר', כלומר על זה איני צריך לחזיר אתכם על עיקר העמידה, כי בוודאי תכוונו

ואין הכוונה לדעת או להרהר במחשבה את עולמות אלו בשעת התפלה, האדם אינו צריך לדעת את שמות ד' העולמות, אדם שלוקח סידור שבו כתוב באיזה עולם נמצאים בכל חלק מחלקי התפלה אין זה מסייע לו הרבה לעמוד לפני המלך בשמונה עשרה, כי כל זה עדיין בעולם העשיה שבו יש אותיות ותיבות גשמיות כאלו, אלא נצרך עבודה פנימית בנפש האדם, להתחבר לה' עוד ועוד בכל חלק מחלקי התפלה עד שיזכה האדם לחיות את כך שה' אחד ואין עוד מלבדו, עצם המחשבה וההרהור אודות העולמות הרי זה כאדם העומד בקומה התחתונה ואומר או חושב אני עולה לקומה השנייה ועכשיו אני עולה לקומה השלישית ועכשיו אני בקומה הגבוהה, שגם אם אמר יאמר כן הרי הוא בקומה התחתונה מבלי שזו והתקדם מאומה.

המקטרגים מונעים ומבדילים התפלות ובוה מזכירים את עוזנות האדם

ופשיטא ביום הדין הגדול והגורא הזה, קודם שיבוא לתפילת העמידה צריך שיהיה 'ככסא ליום חנינו', פירוש, צריך לכסות ולהמתיק את יום הדין הגדול שהוא ראש השנה הנקרא יום, יום מרמז על ר"ה, כמו שכתוב (ויזכר, 1) 'יהי היום וגו' ויבוא גם השמן, זה ראש השנה שהדין מתנבר בו, ורבו המקטרגים, והם המונעים ומבדילים מלכתפילת התפלות, ויזכרו עוזנותיו של אדם חס ושלום. כלומר, עצם

שבאמת תפלת העמידה היא העיקרית, שהיא כמדבר לפני המלך בעולם האצילות עצמו, בשמונה עשרה יכול האדם לזכות לבוא לעולם האצילות, שבו מורגש שאין עוד מציאות ושום הויה חוץ מה', ומצד זה שמונה עשרה היא העיקר. אכן, מי שאין לו מפתחות חדרים החיצונים האין יכול לבנוס בחדרים הפנימיים, אכן האדם יכול לעמוד במשונה עשרה גם בלי לכוין מקודם, אבל הוא אינו נמצא בשמונה עשרה, הוא יכול לומר את התיבות של שמונה עשרה אבל לא לעמוד בשמונה עשרה, כל חלקי התפלה שתיקנו חז"ל הינם כסולם שעל ידו עולים מקומה לקומה עד שבאים לקומה העליונה בשמונה עשרה שבו עומדים לפני המלך, בלי כל הפעולות הקודמים גם כאשר האדם עומד בשמונה עשרה הוא עומד מבחוץ, כי לכן תקנו הקדמונים מתחילה העולמות על הסדר, בידוע שהם נגד ד' עולמות אצילות בריאה יצירה עשייה, מתתא לעילא, עולם העשיה בקרבנות, בפסוקי דזמרה עולים לעולם היצירה, ובברכות קריאת שמע עולים לעולם הבריאה, ומשם באים בשמונה עשרה לעולם האצילות. ובחלקי התפלה שלאחר שמונה הוא סדר המשכת השפע מעילא לתתא. [וכמו כן הוא סדר אותיות שם הוי"ה, החל מאות ה' אחרונה ובשמונה עשרה באים ל' ואזי הוא עומד לפני המלך, ומשם סדר המשכת השפע באותיות שם הוי"ה מלמעלה למטה].

מבין ושומע למקטרג להבין מתוך זה את העבירה, רק יביט על הטוב לבד, עכ"ל.

וזהו גם מה שהקטרוג הוא המניעה מלעמוד בתפלה נוכח פני ה', וזה גופא פועל את הזכרת עוונותיו, כי למעלה אין מזכירים את עצם העוונות, שאין מקום למיאוס כזה למעלה, אלא זה גופא שאין ביכולתו להדבק בה' ולעמוד כנגדו לנוכח זה גופא מבטא את הריחוק שנעשה על ידי העוונות. ומזה מובן שכמו כן להיפך, כמה שהאדם עובד ומתייגע שיהיה לו שייכות וחיבור לה', שיהיה יותר לפני המלך, הוא מסלק את הזכרת עוונותיו למעלה, והוא גורם סילוק החטא על ידי זה.

באמירת פרשת הקרבנות

מתכפרים החטאים

ומה יועיל כלל הכוונות בתפילות העמידה, אם מזכיר החטאים, כי לכן תקנו תחילה סדר הקרבנות שמכפרין, כמו שאמרו רז"ל (מנחות ק"ו) כל העוסק בתורה עולה וחמאת כאלו הקריבם וכיוצא בזה שאר הקרבנות.

כשאדם נעמד לאמירת הקרבנות עם הרגש זה שהוא מקריב עתה את קרבן התמיד וכו', עצם מחשבה זו פועלת עליו לומר זאת עם רצינות, שלא יהיה זה אמירה בעלמא, בידעו שנפעל דבר מה באמירת הקרבנות, וכ' המגן אברהם (ר"ס מה) ש'פרשת הקרבנות יאמר בעמידה, דוגמת הקרבנות שהיו בעמידה, כי אין זה אמירה בעלמא, אלא נפעל על ידי זה הקרבת הקרבן, ואדם

המונעים המבדילים מלהתפלל זה גופא מזכיר עוונות האדם.

וביאור הדבר, בהקדים מ"ש בזרע קודש (ר"ה ד"ה הסוג) וז"ל: "אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב" (והע"ה ז' ג), כי היצר הרע המשטין איך יכול לבוא לפני הקב"ה לומר זה האדם עשה עבירה, כי זה הדבר אינו יכול להשמיע כלל לפניו יתברך שמו בעולמות העליונים הקדושים, שכבודו יתברך שמו עוצם עיניו מראות ברע, ואיך יכניס היצר הרע דבר מאוס כזה. רק י"ל שהיצר הרע מקטרג על דרך זה. כי באמת איך יכול לעשות עבירה, הלא הכל נברא רק מחיותו יתברך שמו ולכבודו יתברך שמו וכל מה שברא לכבודו ברא וכל פעל ה' למענהו לקילוסו, ואיזה חיות יש לפעולת העבירה. רק, כי בכל עבירה יש ניצוץ קדוש המחיה אותה, והוא כח התשובה על העבירה, ועל ידי העבירה נברא כח התשובה, והוא המחיה פעולת העבירה. ולכן רשעים מלאים חרטה, כי הניצוץ הקדוש כח התשובה שבו דופק לב האדם שיגמור התשובה וכו'. והנה על דרך זה בא המקטרג ואומר, אדם זה ברא ביום זה כח התשובה זו, למשל שעבר עבירה שחייב בה לעשות תשובה ולהתענות עליה כמה תעניתים, למשל מאה תעניתים, בא המקטרג ואומר אדם זה ברא מאה תעניתים, ועל דרך זה שאר עניני תשובה, ומזה ממילא מובן שעשה העבירה. וז"ש 'כל תשא וקח טוב', שאנו מבקשים שיתברך שמו לא יביט על העבירה, יעשה כביכול עצמו כאילו אינו

ביום ראש השנה, שצריך ליוהר בהם מאוד, טרם בואו אל היכל המלך למשפט, להשתיק המקטרינים, ולראות שיהיו לו מליצים טובים.

וזה"ל המטה משה (פי' נ): 'ועתה אבאר לך למה נקראים פסוקי דזמרה, והט אלי אונך ושמע. ואתה דע לך, כי מן הארץ ועד לרקיע אין שם מקום פנוי, אלא הכל מלא גדודים והמונים, יש מהם טהורים ובעלי חסד, ויש למטה כמה בריות טמאות מזיקות ומקטרגות, וכלם עומדים ופורחים באויר. ואין מן הארץ עד לרקיע מקום פנוי, אלא הכל מלא המונים המונים, מהם לשלום מהם למלחמה, מהם לטובה מהם לרעה, מהם לחיים מהם למות וכו'. וכל המחנות האלו בין השמים והארץ דוגמא ההולך בדרך מקום סכנה, כך תפלתו של אדם עוברת בין אלו הכתות ועולה לרקיע, אם יש בו זכות לא יפגעו לסטים בתפלתו, ואם אין בו זכות כמה פגעים ומשחיתים פוגעים בהם בדרך. [ואין להבין את דבריו בגשמיות, אלא כשם שיש הליכה גשמית, כמו כן יש הליכה רוחנית, והמהלך מן הארץ עד לרקיע היא מהלך רוחני בנפש האדם, ובהליכה זו יש מעכבים המכונים חיות רעות וכו'].

לפיכך על דרך זה תקן דוד המלך עליו השלום הזמירות כדי לפנות דרך תפלה לעבור. כי כל אותן הכתות הן כמו ענן מעכבים לעלות התפלה, ועל זה אמר הכתוב (איכה ג, מד) 'סכותה בענן לך מעבור תפלה', וכשבא דוד המלך עליו השלום

נפעל כפי פעולותיו ועל ידי שיעמוד באמירת הקרבנות יפנים לעצמו שאכן כן הוא. וזהו שייכות אמירת הקרבנות לעולם העשיה, שבהקרבת הקרבן בגשמיות נפעל כל סוד הקרבן, וכמו כן על ידי שנגשים לאמירת הקרבנות באופן זה, אזי 'ונשלמה פרים שפתינו', ביטוי שפתיו הוי מעשה, והיא בא לעולם העשיה דקדושה. ובוודאי אם אדם מכין יותר מכך, כידוע שכל הנעשה בקרבן היה צריך להיעשות באדם עצמו, ואזי האדם עצמו בתוך ההקרבה. אבל גם לולא זאת, אם האדם מקפיד לומר בכל יום את הקרבנות שחרית ומנחה ומכין שזהו כנגד הקרבנות קרבן התמיד הוא כבר נמצא בעולם העשיה דקדושה.

ויש לו לאדם לפקוח את עיניו ולהתבונן שבעצם אמירת הקרבנות נעלית יותר מאמירת פיוט ונתנה תוקף, שההתרגשות בפיוט ונתנה תוקף הוא בענין מי יחיה ומי ימות, אבל עם כל ההתלהבות שבזה אין זה כאילו הקריב קרבן, ואילו באמירת פרשת הקרבנות הרי זה כאילו הקריב קרבן ומכפר על חטאיו וכו', ובוודאי שזהו נעלה וחשוב יותר.

פסוקי דזמרה - מזמור הקליפות

ואחר זה, אחרי פרשת הקרבנות, תקנו לומר עולים פסיעה לעולם של פסוקי דזמרה, לומר הקליפות ולהבניעם, שהוא מלשון 'לא תזמר' (ויקרא כה ד) בידוע. וכמ"ש הקדמונים, והובא גם בפוסקים. ומבל שבן

בהם תמיד, ואזי מתחיל להתחרט ולתהות על הראשונות. וכן באומרו 'טוב ה' לכל ורחמי על כל מעשיו', אזי ישיב אמריו אל לבו, אם כן למה גרע אני, הלא גם אני אחת מהנה, ותולה החסרון בבחינת עצמו, שאינו כלי מוכן ומוכשר לקבל ההטבה, ומקבל על עצמו לקשוט מלא קומתו במדת טובות, ולהשליך מעליו כל מום ממגע נכרי, כי אם מראש עד עקב ישרה אלקותו על כל פרטי האיברים והחוששים. וכמוהו מהזמירות, מזמר בקרבו את הקליפיות ממדות המגונות שמרגיש בעצמו, 'עכ"ל.

עוד כ' האור המאיר (שם משנה), וז"ל: 'עיקר העבודה בשירות ותשבחות שאנו אומרים פסוקי דזמרה, בכדי לומר הקליפות השוכן בקרב כל איש, כמבואר בדרוש ראש השנה וכו', אשר באמצעות השבחים מזמר הקליפות של עצמו, ותוהה על הראשונות להשליך מעליו מדותיו המגונות, לבלתי יעלה על הלב לעולם, זהו עיקר זמור הקליפיות שאנו מזמרים עם פסוקי דזמרה. אמנם אימתי הדברים נאמרים, בהיות האדם נפטר מהתפלה ונעשה כבריה חדשה, ואין מחשבותם פונים עוד למעשהו הראשונים, ולגנות מדותיו שעשה טרם עומדו להתפלל, לאפוקי אם אנו רואים תיכף שפוסע פסיעה אחת מבית המדרש, פונה מחשבתו למדותיו הראשונים שפעל ועשה טרם התפלה, זה לך האות מסתמא לא זימר עדיין אפילו קליפה אחת בשירותיו ותשבחותיו, ומאומה אין בידו מסדר שבחיו, 'עכ"ל.

והתקין הזמירות, בהיות אדם מסדר אותן הזמירות אזי מסתלקים והולכים להם אותם המשחיתים והמעכבים. ונקראו זמירות מלשון מזמר, שנאמר (ישעיה י"ה) 'זכרת הזלזלים במזמרות' וכו'.

לבן צריך לזוהר שלא לדבר בין הזמירות הללו עד אחר תפלת י"ח, ולכוון מחשבתו כראוי שלא יתעכב תפלתו. ואם סח בנתיים נתבטלה הכוונה, וחוזרים אותם גדודים לערוך מלחמה אתו לעכב תפלתו. וזה שאמרו בירושלמי השח בין ישתבח ליוצר אור עבירה היא בידו וחוזרים אותו ממערכי מלחמה. רצה לומר אותם גדודים אשר המה מערכי מלחמה שכבר התפזרו בפסוקי דזמרה, ואם שח חוזרים מאותן מערכי מלחמה לעכב תפלתו, 'עכ"ל.

ובאור המאיר (ר"ה) מקשה על כך, וז"ל: 'אמרו, למה נקרא פסוקי דזמרה, על שם שמזמרים הקליפות, ולכאורה, מי האיש שראה אפילו פעם אחת, קליפות מוטלים לארץ בבית המדרש. אמנם הכונה שמזמר הקליפיות מקרב לבו ועצמותו. ונלפי"ז אין הקליפות נמצאים בין השמים לארץ, אלא בלב ומוח האדם, אלא שכבר נתבאר לעיל שבין השמים לארץ היינו ההליכה הרוחנית שבנפש האדם]. על דרך משל, באומרו 'גדול ה' ומהולל מאוד', מתחיל לשוב אליו יתברך, ונותן אל לבו האמנתי כי אדבר גדול ה' ומלא כל הארץ כבודו, אם כן למה עשיתי ככה, כזאת וכזאת עשיתי, כי ידע איניש בנפשיה גריעות ערכו, ומחשבותיו הפרטים שמושקע

כמה הוא מזמר לפני לפי דעתו, על זה נאמר (ש"ס ז ד) 'ודגלו עלי אהבה' מעילתו עלי אהבה וכו'. מעשה בכהן אחד שהיה פורש כפיו ואומר ישמך [במקום וישמרך], והיה שם חכם אחד והעבירו מלפני התיבה לפי שאינו יודע לחתוך האותיות אשר בברכת כהנים, והראוהו מן השמים לאותו חכם כי אם לא יחזרנו יענש בדבר' עכ"ל.

ומבשרי אחזה אלוך, כשם שבגשמיות שלמות האדם הוא האיוון בין כל הכוחות יחד, בלי שיהיה שום דבר קיצוני, לחץ הדם אסור שיהיה לא יותר מידי גבוה ולא מידי נמוך, וכל שינוי קיצוני בכך גובל בסכנת חיים, וכמו כן הסוכר צריך להיות מאוזן באדם לא יותר מידי ולא פחות מידי, וכדו'. ממנו ניקח לעבודת ה', שאחד היסודות המוכרחים בעבודה היא כח האיוון, כל מי שלוקח דבר כלשהו בהקצנה יתר על המידה הוא נופל לבסוף, אפילו אם לקח בקיצוניות מדה רוחנית או כל דבר רוחני אחר. וכשם שכאשר יש לאדם לחץ דם גבוה מידי יש לו לקחת דברים המורידים את לחץ הדם, ולהיפך כאשר יש לו לחץ דם נמוך מידי יש לו לקחת דברים המעלים את לחץ הדם, כמו כן בעבודת ה', כאשר מרגיש האדם שהוא רדום ואין לו שום "לחץ" והתעוררות בעבודת ה', יש לו ללמוד את דבריו החריפים של האור המאיר, ואילו כאשר יש לו בעבודת ה' "לחץ" גבוה מידי, וכגון האדם שמנסה מאד להתרגש בפסוקי דזמרה בראש השנה ולכו סגור, אין לו

והפסוקי דזמרה, שמזמרים ומשבחים לה', מביא להכרתת חלקי הרע שבנפש האדם, והוא גלגל שכל אחד מהם מביא את השני, כמה שמזמרים ומשוררים לה' יותר יותר מכריתים עי"ז את חלקי הרע שבנפש, וכמה שכורתיים את חלקי הרע שבנפש ככה באים למזר ולשורר ולהדבק בה' יותר.

האור המאיר כדרכו כתב בחריפות ובתביעה גדולה על האדם, וגם כאן כ' בחריפות שבפסוקי דזמרה צריך האדם לזמר הקליפות אשר בתוכו על ידי שגוער בעצמו על מידותיו הרעים שבתוכיותו, אולם צריך לדעת גם את הצד השני של המטבע, החשיבות של עצם אמירת פסוקי דזמרה, בכל מצב ואופן שהוא, המבוארת בספר חסידים (פ' יט), וז"ל: 'אם יפלא בעיניך על אותן המגמגמים בלשון וקורין לחי"ת ה"א ולשי"ן סמ"ך ולקו"ף טי"ת ולרי"ש דלי"ת, איך מתפללים או איך קוראים בתורה ואומרים דבר שבקדושה, כשמגיעים ל'נפשנו חתה' לא נמצאו מחרפים ומגדפים, [שאומרים במקום חי"ת ה"א, וכאותו חזן שהפסיק בין 'מלפניך משפטי', ל-'יצא עיניך'], אל תתמה על החפץ, כי בוראינו אשר הוא בוחן לבות אינו שואל כי אם לב האדם אשר יהיה תמים עמו, ואחרי שאינו יודע לדבר כענין מעלה עליו כאלו אומר יפה. וכן אותם הקוראים פסוקי דזמרה בקול רם ונעים זמר ואינם יודעים הפסוקים, ואומרים בטעות, תפלתם וזמירותם מתקבל כריח נחוח, וגם הקדוש ברוך הוא שמח עליו שמחה גדולה ואומר

על צער השכינה ולא על צער עצמו, אולם בוודאי שאין לו לאדם לרמות את עצמו בזה, שבעת צרה יאמר בפיו ובשפתו שמבקש על צער השכינה ובלבו מתכוין לצורך עצמו, את הרבש"ע א"א לרמות, אלא צריך האדם להגיע להכרה מסוימת שצער השכינה היא הסיבה האמיתית לצער שבדבר. ובספר הנהגות הצדיקים מביא פשרה בזה בשם הבני יששכר, וז"ל "אמר להשי"ת אני יודע ומאמין שכך הוא הדבר, והגם שאיני מרגיש הוא מחמת המסך השכלית, על כן אתה ה' שמע תפלתי כאילו הייתי מרגיש צער השכינה ומתפלל בעדה, עכ"ל.

ומסיים האור המאיר (ס), 'ובא וראה מה שפירש בשל"ה על יהי רצון שתיקנו לנו אחר אמירת תהלים, ותפקוד לכל חשוכי בנים בזרע של קיימא לעבודתך, ועוברות של עמך בית ישראל תצילם שלא יפילו ולדותיהן, ואל המניקות תשפיע שלא יחסר חלב מדדיהן, וביאר [השל"ה], שהדיבור מוסב על השכינה, על שם היותה עתה בראש השנה בסוד הריון, ועבור מנשמות הצדיקים, וכללות העולמות, אם לחדש העולם, או שיהיה חס ושלום בסוד נפלים, וילמוד המשכיל סתום מהמפורש, אשר בכל פרטי שאלתינו רומז למטה ולמעלה. עכ"ל. ובספה"ק ביארו בזה את בקשת הכהן גדול בתפלה קצרה שנה שלא תפיל אשה פרי בטנה, שהיינו אשה יראת ה', השכינה הקדושה, שכל ההשפעות והאורות של השנה החדשה יבואו בשלימות.

להתפעל ולהילחץ מזה, אלא ללכת עם דברי הספר חסידים, שבכל מצב שהוא יש חשיבות נעלית לפסוקי דזמרה. [אולם כך או כך, אין לו לאדם לומר פסוקי דזמרה במרוצה, כהליכה על גבי גחלים].

המגיד אינו מבאר את המשך חלקי התפלה, של קריאת שמע ושמונה עשרה, ובאור המאיר (ל"ה) כ', וז"ל: [וכשהוא] 'מזמר בקרבו את הקליפיות ממדות המגונות שמרגיש בעצמו, ואחר כך יתכן לו להתפלל, משמעו לשון התחברות, לייחד פנימיות מחשבתו לרוממות אלקותו, וכשבא לקריאת שמע נעשה אחדות אחד עם הבורא ברוך הוא, עכ"ל. ועד"ז כ' בזרע קודש (ויגש), וז"ל: 'ולכן אחר פסוקי דזמרה, שנתקנו כדי לזמר עריצים ולהכרית הרשעים, אומרים אחר כך 'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד', כשנכרתים הרשעים, עכ"ל.

ובאור המאיר (ס) מבאר התועלת שיש בשמונה עשרה על ידי הקדמת פסוקי דזמרה, וז"ל: 'והכלל, כאשר יזמר הקליפיות תחלה בפסוקי דזמרה, לו יאה ונאה אחר כך להתפלל ולשאול צרכיו, כי בודאי לא ישים מגמתו לשאול אוכל לנפשו, כי אם יעמיק שאלה להגביה למעלה עבור צורך גבוה, ואפילו ביי"ב ברכות אמצעות, שאלות רפואה ופרנסה ומפלת שונאים וכדומה, אמירתו לגבוה להקל צער השכינה, אשר בכל צרתם לה צער כביכול. עכ"ל.

והאור המאיר לשיטתו בזה, שכ' בהרבה מקומות שצריך תמיד להתפלל רק

כביכול הבדחן של ה', שהיה משמחו במלתא דבריותא בשירות ותשבחות ומוזורים שהיה מזמר בהם הקליפות ובוה העביר פנים של זעם והכעס מהמלך. ובראות המקטרינים כי המלך נתרצה ברצון ושמחה, נסתמו דבריהם וברחו להם, ומליציו הטובים נתגברו ויצא לאור משפטם.

וענין זה ביאר בקדושת לוי בשם המגיד, וז"ל: 'שמעתי מאדמו"ר ז"ל הפירוש, כי הנה ענין השירות והתשבחות וזמירות הנאמרים לכבוד הבורא יתברך שמו, אין הענין המכוון לרצות אותו בהם חס ושלום, כמו במלך בשר ודם כאשר משבחים אותו אזי הוא מתפעל מזה התענוג ומתענג מתוך קילוסו, כי בבורא יתברך לא יצויר שום שינוי רצון חס ושלום כנודע. אבל הכוונה בהם, שיתמשך ויתלבש רצון וכח עילת העילות ברוך הוא במדותיו הקדושות הנאלצות, והם כמו חסד ורחמים וחמלה וחנינה, היינו במה שמשבחים אותו במדות הנ"ל, כמו רחום וחנון ה' ארך אפים וגדל חסד וכמוהם, ובזה אנו ממשיכים התלבשות רצונו הפשוט באלו המדות, עכ"ל. וזהו גם כן עיקר הסליחות, שמזכירים בהם י"ג מדות הרחמים בשביל להמשיך רצונו הפשוט במדות של רחמים, שה' נתן כח מיוחד לבני ישראל להכניס את אורו על ידי החלונות הנפתחים על ידי דבורנו.

ונמצא ג' ביאורים לענין שירות ותשבחות שבפסוקי דזמרה, א' המבואר בתורת המגיד, שהוא ענין בדחי דמלכא,

פסוקי דזמרה מעבירים פנים של זעם ועוד תקנו לומר מתחילה זמירות שירות ותשבחות להעביר פנים של זעם, משל למלך שבחר יום אחד מוגבל לעיין ולהשגיח במעשה בני המדינה, והעמיד המלך מליצים ומקטרינים בנימוס המלכות. והנה כאשר שמעו בני המדינה את הדין הגדול והנורא, אימה השיכה גדולה נפלה עליהם, ולא קמה בהם עוד רוח, ויצעקו צעקה גדולה לאמר אוי לנו מיום הדין ומיום התוכחה, וביותר, שפני המלך וזעמה עלינו כי הרבינו לפשוע ולא עשינו ציוויי של המלך ומרדנו בו, ומי יכול לעמוד מפני זעמו. ובוודאי מפני זעם המלך נסתם פי המליצים הטובים עלינו ויתגברו המקטרינים.

והתייעצו בני המדינה לאמר סמא דמלתא עצה מתחילה להשתדל להעביר זעם המלך, מה עשו, בחרו איש אחד חכם מאוד ונבון הדבר ויוכל לכלכל דבר, והיה האיש ההוא בדחן מאוד, וכאשר האיש ההוא בא אל המלך התחיל לדבר בפניו דברי משל ומליצה ובדברי חשק ובשמחה גדולה ובדברי שבחים וגדולתו ורוממותו של המלך, ובמלתא דבריותא כאלו אינו מכלל בני המדינה ואינו בכלל הנידונים, מדבר למלך על גדלותו, ולא זו משם עד שבא ממשל למשל ומשמחה לשמחה עד שהעביר זעם המלך, ולא עוד אלא שגם שמחה ותענוג גדול למלך.

וזהו שכתוב בזוהר (מ"ב קו ב) דוד מלכא בריחא דמלכא הוה, דוד המלך היה

שהוא ר"ת חסד גבורה, רצונו לומר גבורה ממותקת על ידי החסד, וזה 'בכסא' שהחסדים ימתיקו הגבורות, על דרך שנאמר (מל"ג פ"ג) 'כסית כל חטאתם סלה', ולא נאמר העברת חטאתם כמו שכתוב (ע"ז י"ג) 'גם ה' העביר חטאתך' וגו', אך מפני שהם ימי דין אין להעבירם מכל וכל רק למתקם, בידוע.

והוא המבואר בכתבי האריז"ל שבימים אלו הוא מיתוק הדין, דכל דבר חדש נבנה על ידי דין, וכמו כן השנה החדשה נבנית על ידי דין, וכמובן מכך שאין אדם יכול לפתוח חנות ולראות לאחר מכן מה ימכור בחנות כפי מה שיבוא לידו, אלא צריך לתכנן כבר בפתיחת החנות מה תהיה החנות, כמו כן השנה החדשה נבנית על ידי דינים והגבלות של צורת ההמשכה של שנה זו, ועל זה הוא הדין שבודקים האם אכן השנה מתאימה והעולם מתאים לתוכנית של התגלות השכינה שיהיה בה, וכאשר יהודים עוסקים בגדלות ה', ש'גדול ה' ומהולל מאד', נמצא שהעולם מביא את התוכנית הנדרשת ממנו, וממילא נעשה מיתוק הדין. ולכן, על ידי הקדמת פסוקי דזמרה שבו עוסקים בגדלות ה' אזי נמתק הדין, ואזי הבקשות בשמונה עשרה כבר באים אחר מיתוק הדין.

והדבר יובן יותר, בהקדים מה שבסליחות אנו רואים שבני ישראל מתעוררים בעיקר בחזנות של 'הנשמה לך' וכו' ובפיוטים, אע"פ שעיקר הסליחות היא אמירת י"ג מדות הרחמים. ויובן ע"פ מה שבכתינות

לשמח את המלך, ב' דברי האור המאיר שהוא כדי שהאדם יזמר את הקליפות שבתוכו עצמו, ג' דברי הקדושת לוי שעל ידי השבחים ממשיך האדם את רצון ה' למדות אלו. ואין זה ג' ביאורים נפרדים, אלא שלשתם נקודה אחת, דזה שאנו רואים אצל מלך בשר ודם שאמירת שבחיו משמחת אותו וזה רק משום דמלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא, וכדי שיהיה לנו שייכות לכך שעל ידי אמירת שבחים ממשיכים רצונו יתברך, לכן עשה ה' שכן יהיה במלכותא דארעא שסיפור שבחי המלך יעורר שמחה אצלו, וה' נמשך למדות גדלותו ושבחו לא מצד שינוי הרצון אלא מצד שזהו הפתחים שנפתח אצלנו בעולם, וכביאור השפת אמת על אלול, שאין העת רצון למעלה, דאין שינוי רצון למעלה ח"ו, אלא השינוי והעת רצון הוא אצלנו, שנפתח אצלנו יותר מקום להשראת השכינה וגילוי כבודו, וכמה שהאדם מזמר הקליפות שבתוכו יש מקום לפתח רחב יותר לאורו יתברך להיכנס אצלו.

ולכן תקנו קודם עמידה קרבנות ופסוקי דזמרה ושאר שבחים וברכות לטעם הנוכרי, לכן צריך להזהר בהם מאוד, לאמר בכוונה ובהתלהבות ושמחה גדולה, להראות שאנו בטוחים בחסדו שיוציא לאור משפטינו, והטוב בעיניו [נ"א: בעינינו] יעשה.

ענין מיתוק הדין

וזהו שכתוב 'בכסא ליום חגיגו', כי אף שהוא יום הדין, עם כל זה נקרא חג,

הקדמת פסוקי דזמרה וההתעוררות שבהם, אזי השמונה עשרה נאמר כדבעי ופועל את כל הטוב.

וה' יתברך יעזור שנזכה לראות את 'טוב ה' לכל' בדרך הטובה הנראית גם לנו לטובה, ולא בדרך ההפוכה ח"ו, מתוך רחמים וחסדים, ונזכה כולנו לכתיבה וחתימה טובה, אמן ואמן.

הטיפולים לאלו שחלו במחלה הנוראה רח"ל, הסדר הוא, שמקודם נותנים תרופה הפועלת שהתרופה והטיפול שיתנו לאחר מכן יכנס לכל האברים כולם, דהיינו שמקודם פועלים את פתיחת כל האברים ורק לאחר מכן נותנים את הטיפול העיקרי. וכמו כן בעבודת ה', מקודם צריך לפתוח את הלב בהתעוררות, ואזי לאחר מכן י"ג מדות הרחמים נאמרים כדבעי ופועלים פעולתם. וכמו כן על ידי

- חדש -

מלכות הוי"ה

מאת הגר"ח רבי אברהם מרדכי אלטר שליט"א

- * קובץ שיחות לבאר אופן בנין מלכות שמים בירח האיתנים
- * סדרת שיחות מיוחדות לבאר תוכנם הפנימי של פסוקי מלכיות זכרונות שופרות
- * לקט מספרי הראשונים לבאר פשוטו ותוכנו של מקרא.
- * 'עבודת הלב' - לקט נבחר מספרי חסידות לבוא לפתיחת הלב

לשימוש נוח
לתפילות הלחש
- מצורף תפילות
מוסף המבואר
לר"ה

**'ואין לך חיד מתוק מזה, שהאדון ה' עבא-ות ביקש כזאת מירדנו, לאמר
לפניו מלכיות וזכרונות כדי שתבא זכרונכם לפני לטובה, ונמצא כל עצמו
ית' דודש טובתנו להיטיב לנו באחריתנו'**
[אור המאיר לראש השנה]

ארה"ב: ברמן ספרים
Z Berman Books
4602 17th Avenue
Brooklyn NY 11204
כתר ספרים
Keter Judaica
5309 13th Avenue
Brooklyn NY 11219

בירושלים: ספרים ווינקל רחוב עלי הכהן 15 ירושלים
ספרי הישיבה רחוב בית ישראל (סמוך לישיבת מיר).
וולדמן ספרים - ביהמ"ד הגדול ק. בעלזא
גירסא (מול שטיבלאך זכרון משה)

להשיג בבתי
המדרש 'פני מנחם'
ברחבי הארץ

אלול תשפ"ד

ישמח לב מנקשי ה'

שיעורי הכנה בחודש ירח האיתנים

אי"ה יתקיימו לקראת הימים הנוראים
סדרת שיעורי הכנה בירח האיתנים הבעל"ט

מאת הגה"ח רבי **אברהם מרדכי אלתר** שליט"א

להכנת לב ונפש לקראת הימים הבעל"ט
השיעור הראשון בסדרה – שיעור הכנה לראש השנה
יתקיים אי"ה ביום א' דסליחות פר' האזינו
בביהמ"ד ארי שבחבורה רחוב ארגמן 4 ירושלים בשעה 21:00

[שיעור בספה"ק תורת המגיד במוצש"ק סליחות יתקיים אי"ה
בשעה 23:20 בהיכל הטישים שבביהמ"ד פני מנחם
רחוב יוסף זיו 3 ירושלים]

על מועדי השיעורים הבאים לפני יוה"כ וסוכות תבוא הודעה נפרדת

"בשורה טובה תדשן עצם"

לקראת הימים הבעל"ט, התעדכנו בקו שיחות ודרשות מאת מורינו הגה"ח ר' אברהם מרדכי אלתר שליט"א.
ניתן להאזין לכלל השיחות בשלוחה ייעודית (יש להקיש בכניסה למערכת 3 ולאחמ"כ 8), בצורה רציפה ונוחה.
בתוך שלוחת "שיחות לימים הנוראים" התעדכנו השיחות בדלהלן:

שלוחה 4 – שיחות הכנה לראש השנה: + שיחה בלשה"ק בענין הסימנים של ליל ד"ה. שיחת הכנה באנגלית צורת ההמלכה הנדרשת מאיתנו + שיחה באדיש עבודת הימים + שיחה בלשה"ק ביאור בענין הנסירה ומשמעותה בעבודה + שיחה בלשה"ק כיצד מייצרים את הדג"א של השנה + שלוחה 5 – שיחות הכנה לשבת תשובה ועשרת ימי תשובה + מהות ענין התשובה והעבודה הנדרשת בימים אלו, לשה"ק ואדיש. שלוחה 6 – שיחות הכנה ליום כיפור עבודת הכהן גדול בימינו, לשה"ק ואדיש.	שלוחה 1 – שיחה יסודית נרחבת ומקיפה בענין סדר עבודת הימים בכללותו, החל מחודש אלול ועד שמיני עצרת, לשה"ק + סדרת השיעורים המבוקשת בביאור אמירת מלכויות זכרונות ושופרות לפי סדר התפילה. שלוחה 2 – "הנותן בים דרך" – צורת הפסיעות הראשונות של עובד הבורא ית', ובטויה בעובדת החודש - שיחות הכנה לחודש אלול באדיש ולשה"ק. שלוחה 3 – דברי התעוררות לקראת אמירת סליחות, "במוצאי מנוחה קדמנוך תחילה" - האפשרות להגיע "ומלאה הארץ דעה את ה'" מבלי חמה שפוכה, אדיש.

קו דברי אמת ואמונה

לחיוג בארץ ישראל - 5265*

(וכן במספר 02-5011430).

לחיוג מארה"ב 518-329-9186

לחיוג מאירופה 44-3303-9004-84

dea52651@gmail.com

שמעו ותחי נפשכם

ערב ראש השנה תשפ"ה

ובר"ה שנותן השי"ת חיות חדש לכל הנבראים על כל השנה צריך כל אחד להיות מוכן לקבל החיים רק לעבודתו יתברך שמו בלבד וכפי רצונו כן נותנים לב"א (שפת אמת, ר"ה הרל"ב)

ישמח לב מנקשי ה'

במסגרת שיעורי הכנה שיתקיימו אי"ה בירח האיתנים
הננו להודיע לציבור מבקשי ה'
על השיחה הראשונה בסדרה שתתקיים
בהכנה דרבה לקראת ראש השנה הבעל"ט

מאת פה מפיק מרגליות הגאון החסיד

רבי **אברהם מרדכי אלתר** שליט"א
- יידיש -

השיחה תתקיים אי"ה ביום ראשון הבעל"ט
יום א' דסליחות כ"ו אלול – פר' האזינו
בביהמ"ד ארי שבחבורה רחוב הארגמן 4
בשעה 9:00 בערב

השיעור השבועי בספה"ק תורת המגיד (לראש השנה)
יתקיים אי"ה

במוצש"ק סליחות הבעל"ט בשעה 23:20
בהיכל הטישים שבביהמ"ד פני מנחם
רחוב יוסף זיו 3 ירושלים

על מועדי שיעורי ההכנה ליוה"ב סוכות ושמח"ת
יבואו הודעות בהמשך אי"ה

בברכת
כתיבה וחתימה טובה

שמעו ותחי נפשכם